

PAROUSIE MAGAZINE

JAARGANG 6 | NUMMER 10 | JUNI 2023

Handen op de rug

Stichting
Parousie

JOB COACH | FOTOREPORTAGE
VRIJWILLIGER | WISSELINGEN
OVERDENKING | NIEUWKOMER NIEK BIJ PAROUSIE

COLOFON

Het Parousie Magazine is een gratis uitgave van Stichting Parousie en verschijnt tweemaal per jaar.

UITGEVER
Werk & Training

VORMGEVING EN DRUKWERK
Printservice Kopietje

REDACTIE
Bert Houwen - hoofdredacteur
Margreet Doorn - redactie
Gerna Driesse - redactie
Vyrena de Heus - ontwerper
+ fotografie
Beppie van de Beek - Pellegrom -
tekstschrijver
Pim van de Beek - fotografie
Klaas Pieter van den Dool - fotografie

CONTACT
Stichting Parousie
Vlieterweg 17
3925 GA Scherpenzeel
Tel.: 033-3031471
www.parousie.nl

Vragen over de inhoud of reacties, of wilt u een adreswijziging doorgeven, dan kan dat via redactie@parousie.nl.

Wilt u het Parousie Magazine niet meer ontvangen, stuur dan een mail naar redactie@parousie.nl.

6 Interview met Gert Verdouw over zijn werk bij Parousie:

"Naast iemand staan en hem of haar helpen in datgene waar hij of zij mee worstelt."

8

Jobcoach Gijs Schimmel
van de gemeente
Scherpenzeel over de
samenwerking met Parousie.

10

**Nieuw gezicht
Niek**
Van werken met
zijn handen tot
werken met de
handen op de rug.

STEUN HET WERK VAN ONZE STICHTING

BANKREKENINGNUMMER:

NL68 RABO 0322 0235 05

Stichting Vrienden van Parousie
Penningmeester: Berrie Steenbeek
Secretaris: Bert van de Kleut

Met de handen op de rug

Tijdens het gereed maken van dit magazine bereikte ons het droevige bericht dat Jaap de Jongh na een kort ziekbed op 7 juni 2023 is overleden, op de leeftijd van 67 jaar. Vanaf 2014 was Jaap werkzaam bij Stichting Parousie. Na zijn pensionering in december 2022 maakte hij deel uit van de Stichting Vrienden van Parousie en werkte hij als vrijwilliger. We hopen in het volgende magazine in een *In Memoriam* hierop terug te komen. We wensen zijn vrouw Corrie (onze gewaardeerde collega) en (klein)kinderen veel sterkte en Gods nabijheid toe.

EN VERDER...

5 Kracht

Meditatie van ds. J. van Laar

11 Vrijwilliger Astrid

Fotoreportage over het bakken van
appeltaarten met deelnemers
van Parousie

12 Dubbelinterview

Samuel Klaassen en zijn vader
Jeroen over hun band

14 Ruth Peetoom van de Nederlandse GGZ

over werken met de
handen op de rug

Stichting
Parousie

Parousie is een christelijke organisatie die 24-uurs zorg en begeleiding biedt aan cliënten met een psychiatrische diagnose en een Wmo-indicatie. Daarnaast biedt Werk & Training een programma van activiteiten die cliënten helpen bij het ontwikkelen van vaardigheden in het wonen, werken en in de sociale omgeving.

Werken met je **HANDEN OP DE RUG**

BERT HOUWEN

“In dit magazine willen we een andere kant belichten. Niet voor de ander wat doen, maar vooral mèt de ander wat doen...”

Beeld: Klaas Pieter van den Dool

Dit is het eerste themanummer waarbij ik de inleiding mag verzorgen. Ik doe dat graag, omdat het thema mij bezighoudt: Hoe bevorderen wij met elkaar een klimaat waarbij de regie bij de cliënt ligt?

Werken met je handen op de rug.

Is dat het tegenovergestelde van je handen uit de mouwen steken?

In de maatschappij en ook in de zorg is hard werken - en dus je handen uit de mouwen steken - gebruikelijk. Ook voor ons als christen is werken met je gekregen talenten een belangrijk motief.

We willen graag helpen en zo de ander dienen.

Doelen halen en lijstjes afwerken. Daar is niets mis mee, maar in dit magazine willen we een andere kant belichten. Niet voor de ander wat doen, maar vooral mèt de ander wat doen, en dan zo dat de ander de regie over zijn/haar leven houdt of zoveel mogelijk terug krijgt. Dus niet in oplossingen denken en die uitvoeren, maar in voorwaarden waardoor de ander weer zelf verder kan.

We voegen een poosje in op de levensweg van cliënten en vragen: Wat heb jij nodig om te groeien in zelfstandigheid? We denken als medewerker, vrijwilliger of naaste vaak dat we wel weten wat de ander nodig heeft en geven dat soms zelfs zonder dat erom gevraagd wordt. Het is een kunst om eerst goed te luisteren en zonder oordeel door te vragen en de ander zijn eigen traject te laten bepalen. Dat is werken met

de handen op de rug. Belangstellend zijn en een steuntje in de rug zijn, zodat de ander (weer) op eigen benen kan staan. Dat is hard werken met je handen op de rug, want je moet bedenken wat je niet doet of niet zegt om zo ruimte te bieden voor eigen regie bij de ander.

Dat mag met vallen en opstaan. Fouten maken en daarvan leren is heel helpend!

Dat is ook de reden dat ervaringsdeskundigen zo waardevol zijn in ons werk. Ze hebben het doorgemaakt en weer hun eigen regie gevonden. Ze weten hoe fijn hulp kan zijn, maar ook hoe beklemmend het kan zijn als je onvoldoende ruimte krijgt om in je eigen tempo naar zelfstandigheid te groeien.

Met elkaar bepalen we de kaders van Parousie. Daarbinnen bepaalt de cliënt zijn eigen traject. Ieder mens is uniek en de moeite waard, leren we vanuit de Bijbel. We worden opgeroepen om God, de naaste en ons zelf lief te hebben en goed voor de schepping te zorgen. Daar mag iedereen aan mee doen.

Ik wens iedereen inspirerende gesprekken toe over dit onderwerp aan de hand van de mooie artikelen in dit magazine.

Werken met de handen op de rug is hard werken!

Bert Houwen
Bestuurder

KRACHT

... en de kracht Zijner
opstanding...

Filippenzen 3:10b

In de tekst staat het woordje “en”. Paulus wilde meer van Christus kennen. De kracht van Zijn opstanding. Hij heeft eerst geleerd dat hij krachteloos is. En daarin voor God niet kan bestaan. Ook heeft hij mogen leren in de weg van de onmogelijkheid dat er een kracht is in een Ander. In de tekst staat niet “in” de kracht Zijner opstanding.

DS. J. VAN LAAR

Beeld: Eigen collectie

Paulus had door genade, niet alleen de mogelijkheid buiten zichzelf leren kennen, maar ook wie die Ander is. Ja dat Christus ook voor hem de dood was ingegaan ja, wat meer is ook voor Hem was opgestaan. Waarom dan nu de vraag; “en “de kracht Zijner opstanding?

Hij ziet de kracht van Christus alléén als behoud. Als Gods kinderen genade mogen ontvangen en door de Heilige Geest geleid worden, verlangen ze gelovend, naar meer onderwijs. Want de kracht die in Hem te vinden is maakt het verlangen steeds groter om Hem verder te mogen leren kennen. Van nature is er geen verlangen en zijn wij vijanden van genade. Er is geen mens die naar God vraagt en zoekt, maar een mens zal altijd proberen om in eigen kracht alles te doen. Ja zelfs om in eigen kracht in de hemel te komen. Doordat een mens van God is afgeweken zal hij in eigen kracht nooit meer voor God kunnen bestaan. God wil ons in Zijn Woord aanwijzen en leren dat er een kracht ter ontkoming is. Zouden

wij dan op zo’n grote zaligheid geen acht geven? Paulus heeft het gezegd: De liefde van Christus dringt ons. Als het persoonlijk geleerd mag worden komt er ook verlangen om

**Want de kracht die
in Hem te vinden is
maakt het verlangen
steeds groter om
Hem verder te
mogen leren kennen.**

al onze naaste te wijzen op die ene Kracht van zalig worden. Wij mensen zijn graag lid van eigen hulp. Wat is het zwaar, ja zelfs onmogelijk om in eigen kracht een doel te bereiken wat heel ver boven ons vermogen is. Zo is het ook in geestelijk opzicht. Wij moeten een kracht bezitten om de dood te overwinnen, en dat is voor ons echt onmogelijk. Maar Christus had bij Zijn menselijk kracht ook een Goddelijke kracht en daarom kunnen wij alleen in Zijn kracht voor God bestaan. Daarom zegt de Heere: Roep mij aan in de dag der benauwdheid,

en Ik zal er u uithelpen. En gij zult Mij eren. Dat wij door genade mogen leren: Uit Zijn kracht alléén, geschonken aan krachteloze.

Gert Verdouw: “Je lost niet iemands problemen op, maar helpt diegene omgaan met de complexiteit van zijn of haar leven”

Tekst Beppie van de Beek - Pellegrum
Beeld Pim van de Beek

OVER GERT VERDOUW

Gert Verdouw is sociaal pedagogisch hulpverlener en systeemtherapeutisch werker (zzp, praktijk Perceptief) en werkt sinds 1,5 jaar parttime als praktijkondersteuner en invalkracht bij Parousie. Gert is getrouwd en heeft samen met zijn vrouw 5 biologische kinderen en 2 pleegkinderen. Samen runnen ze een gezinshuis, waar op dit moment 3 jongeren wonen. Bij Parousie leidt Gert intervisiegroepen met begeleiders van Parousie. Gezamenlijk denken ze dan na over wat situaties jou als persoon en professional doen en hoe je daarmee kunt omgaan. Daarnaast biedt hij ondersteuning om het welzijn en welbevinden van cliënten en collega's te bevorderen.

Begeiden met de handen op de rug

“Begeiden met de handen op de rug is voor mij: naast iemand staan en hem of haar, vanuit gelijkwaardigheid en medemenselijkheid, helpen in datgene waar hij of zij mee worstelt. Ik ben een beelddenker dus zeg het meestal zo: iemand zit in een donkere, zwarte put en heeft hulp nodig. Wat ik dan doe? Ik daal af en ga naast diegene staan, in die put. Ik til hem of haar er niet in één keer uit, ik gooi ook niet direct een ladder naar beneden. Maar dan, samen in die put, probeer ik mee te denken: ‘Hoe zouden we hier uit kunnen komen? Wat zou jou helpen? Welke mogelijkheden hebben we?’ En ja, dan ben ik misschien degene die dan aan het einde een handje kan bieden, om op te staan, maar het naar boven klimmen, doet diegene dan uiteindelijk zelf.”

HET SPANNINGSVELD

Nadenkend: “Het is soms wel ingewikkeld, want mensen die in de put zitten, kunnen een enorm appèl op je doen en je wilt iemand niet teleurstellen. Ik hecht veel waarde aan het opbouwen van een vertrouwensband door naast iemand te staan, te luisteren en vragen te stellen. Ik probeer me in te leven. Daarmee probeer ik om zo tot passende handreikingen te komen. En het mooie is ook: je hoeft het uiteindelijk niet zelf te ontdekken, de cliënten met wie ik hier en in mijn praktijk werk, zijn vaak goed ontwikkeld en onderlegd. Ze kunnen heel goed zelf vertellen hoe het zit. Dat vind ik, ten opzichte van bijvoorbeeld de gehandicaptenzorg – waar ik ook in gewerkt heb – het mooie van werken bij Parousie. De mensen die hier wonen, kunnen meestal heel goed terugrijpen op hun verstand. Ook al zijn ze mentaal soms in de knoop geraakt, hun IQ leidt daar niet onder.”

WAT DEZE MENS- EN

BEGELEIDINGSVISIE CLIËNTEN BRENGT

“Het is hulpverlener-eigen om mensen in nood te willen helpen. Maar ik heb in de loop der jaren geleerd, dat helpen niet altijd ‘handig’ is. Je kunt alles overnemen, maar diegene wordt dan als het ware bevestigd in zijn vaak al negatieve zelfbeeld. Zo van: ‘Zie je wel, ik kan dit zelf niet’. Door mensen zelf te laten nadenken en de goede kant op te sturen, krijgen ze uiteindelijk ook waardering en erkenning voor zichzelf,

als blijkt dat de ingeslagen route werkt. Je lost dus niet iemands problemen op, maar leert diegene omgaan met de complexiteit van het leven. Zodat diegene met die opgedane handvatten, verder de toekomst in kan. Ik zie hier namelijk veel cliënten van wie ik denk: ‘Die gaan de maatschappij straks weer in, dat gaat goedkomen’. Maar als ik hen volledig alles uit handen zou nemen, gaat dat niet vanuit henzelf komen.”

De moeilijkste ervaring die Gert ooit meemaakte

“Het komt voor dat mensen soms zó diep in die donkere put zitten, dat ik niet ver genoeg kan afdalen. Wat ik ook probeer en hoe ik ook worstel, ik kan er niet bij. Dan voelt het alsof mijn armen te kort zijn. Dat raakt me dan ook, want dan voel je als hulpverlener je onmacht. Wat ik in zo’n geval doe? Dan zeg ik dat ook tegen die cliënt: ‘Ik kan niet met je mee-lijden’. Dan kan ik weleens wijzen op de onmacht van de mens en de Almacht van God. ‘Welzalig hij die al zijn kracht, en hulp alleen van Hem verwacht’. Dan kan ik hem of haar opdragen aan de Heere. En misschien lukt het iemand anders wel om te helpen. Ik denk ook dat je als hulpverlener dat gevoel toe mag staan: je mag het ook weleens niet weten.”

“ ‘Welzalig hij die al zijn kracht, en hulp alleen van Hem verwacht’. Dan kan ik hem of haar opdragen aan de Heere.”

EEN MOOIE ERVARING UIT GERTS LOOPBAAN

“Ooit moest ik als ambulante hulpverlener langs bij een ontzettend agressieve vader. Hij was boos, niet voor rede vatbaar, tot veel in staat. Ik had het er moeilijk mee en stond op scherp: ik voelde me niet veilig. Het enige wat ik nog kon en wilde proberen, was aansluiten bij zijn hart. Erachter zien te komen hoe hij geworden was, zoals hij nu was. Het duurde weken, maar ik merkte dat hij me steeds meer toeliet. Uiteindelijk kwam ik jaren bij hem over de vloer en hadden we goede gesprekken. Hij bleek ten diepste grote

angst te hebben. Om afgekeurd te worden als vader, om zijn kinderen kwijt te raken. En als kind had hij zelf ook grote krassen opgelopen, door huiselijk geweld. Toen ik uiteindelijk het traject afsloot, had ik een les geleerd. Eén die ik hier ook weleens toepas: zorg dat je veilig bent, uiteraard, maar probeer toch vanuit oprechte belangstelling bij de ander te komen. Dat voelen mensen! En dan kan daar zomaar een openingetje uit ontstaan voor herstel.”

4 vragen aan: GIJS SCHIMMEL

Functie: Jobcoach en coördinator sw bij Gemeente Scherpenzeel

“Kijk naar wat mensen wél kunnen, dat is het enige juiste uitgangspunt”

Tekst Beppie van de Beek - Pellegrom
Beeld Pim van de Beek

2 Dus iemand zoekt een baan, heeft daar begeleiding bij nodig, en u regelt de rest?

Lachend: “Nou, dat zou mooi zijn, maar op die manier werken we niet. Ik vraag daarom altijd duidelijk tijdens de intake: ‘Wat verwacht je van mij?’ Ik heb namelijk geen toverstaf. Ik ben ook geen uitzendbureau, de cliënt heeft een eigen verantwoordelijkheid om actief mee te denken en te werken. Maar ik ben wel degene die stuurt en prikkelt en als het ware een steen in de vijver gooit. Na die steen ontstaat er rimpeling. Zo is dat hier ook. Ik probeer vanuit iemands eigen kracht het duwtje te geven en mogelijkheden aan te reiken, zodat iemand een werkplek vindt die past.”

1 Wat doet u als jobcoach?

“Voor de gemeente Scherpenzeel stuur ik medewerkers in de groendienst aan en ben ik jobcoach. Inmiddels voor 49 mensen, van wie er drie bij Parousie wonen. Als mensen vanuit het UWV in aanmerking komen voor een jobcoach, vragen ze die aan via de gemeente. Dan word ik erbij gehaald. Eerlijkheid gebied te zeggen: wij wachten de beoordeling van het UWV eigenlijk niet af, maar gaan gelijk na de aanvraag aan de slag met een intake. Zodat je mensen alvast leert kennen en aftast wat bij ze past. Als ik dat helder heb, zoek ik in mijn netwerk naar een passend bedrijf of een passende baan voor iemand en begeleid hen – en hun (potentiële) werkgever – in de stappen die daarbij komen kijken.”

“Daarom lopen wij altijd een stapje harder, omdat ik er écht in geloof dat iedereen een plekje kan vinden.”

3 Wat vindt u daarin belangrijk?

“Dat het klikt. Ik kan hard lopen – en doe dat ook, het is prachtig werk! – maar uiteindelijk moet de cliënt zelf enthousiast zijn en vertrouwen hebben. Sommigen hebben al diverse jobcoaches gehad voor ze hier komen. Die staan bij voorbaat al wantrouwend tegenover mijn werk. Daarom

lopen wij altijd een stapje harder, omdat ik er écht in geloof dat iedereen een plekje kan vinden. Met welke problemen je ook kampt, er is altijd samen een plan te maken. Op maat. En dat hoeft dus niet een 40-urige werkweek te zijn, maar soms is een klein contract al een geweldige stap vooruit in iemands toekomst. We werken hier dus ook niet met de stelregel ‘je krijgt zo veel uren coaching, maximaal vijf jaar’. Nee: we kijken wat jij nodig hebt, daar zetten we op in. Ja, dat is soms heftig qua tijdsbalans, maar we zien dat het werkt. De één heeft nu eenmaal volop ondersteuning nodig in het begin, de ander wat minder: maar daarna zie je dat beide personen uiteindelijk op eigen kracht vooruit kunnen! Dat is toch geweldig? Je moet soms ook denken in babystapjes. Pas had ik een cliënt die een stagecontract kreeg en de eerste stap was alleen al: ‘Elke dag naar binnen gaan en goedendag zeggen’. Is dat verwaarloosbaar? Zeker niet! Voor hem begon het daarmee. En zo bouw je iets op. Net zo lang tot die persoon gewend is en mij weinig meer nodig heeft.”

4 Met welke visie begeleidt u uw cliënten naar een plekje op de arbeidsmarkt?

“Kijk naar wat mensen wél kunnen, dat is het enige juiste uitgangspunt. Mensen die een jobcoach nodig hebben, hebben helaas al vaak genoeg te horen gekregen wat ze allemaal níet kunnen. En dat vindt niemand leuk. Ik heb zelf eens meegemaakt dat een jongen ergens op een laag-niveau dagbesteding werkte van een instelling. Tegen hem was altijd gezegd: ‘Verder kun je niet komen’. Uiteindelijk kreeg hij via ons een kans om bij een schoonmaakbedrijf te beginnen. Ja, hij ging soms onderuit. Maar uiteindelijk is hij doorgegroeid naar ‘eerste medewerker schoonmaak’. Kijk, dan gloei ik van trots! Daarom geef ik mensen altijd mee: ‘Laat je nooit belemmeren door wat anderen over je zeggen, maar neem het heft in eigen handen. Daar kom je verder mee.’”

“Nee: we kijken wat jij nodig hebt, daar zetten we op in. Ja, dat is soms heftig qua tijdsbalans, maar we zien dat het werkt.”

Binnen je mogelijkheden groeien naar zelfstandigheid!

Stichting Parousie biedt naast het wonen een veilige werkplek aan mensen met een psychische kwetsbaarheid om onder begeleiding hun draai in het werkleven te (her)vinden. Dit kan op verschillende werkgebieden zoals de print- en drukservice Kopietje, moestuin De Hof en boerderijwinkel De Deel.

Kopietje

De Hof

De Deel

E kopietje@parousie.nl | **W** kopietje.net
E info@parousie.nl | **W** parousie.nl

Stichting
Parousie

“Ik ben nu minder met **MIJN HANDEN** en meer met mijn **HOOFD** bezig”

Tekst Beppie van de Beek - Pellegrom
Beeld Pim van de Beek

Met mensen werken vond Niek van de Weerd altijd al mooi, maar hij werd meubelstoffeerder. Tot kortgeleden, toen hij de overstap maakte naar Parousie. “Het werken met deze doelgroep geeft een stukje meerwaarde aan mijn bestaan. Het is mooi om mensen te helpen met hun dagelijks leven oppakken, terwijl ze dat zo min mogelijk doorhebben.”

Zes jaar lang werkte Niek in de meubelstoffeerderij van zijn familie. “Maar ik merkte dat het werken met mijn handen niet de voldoening gaf, die ik zocht. Je maakt wel dingen weer mooi vóór mensen, maar werkt niet mét mensen.” En dus solliciteerde Niek bij Parousie en werd aangenomen. Niek: “Dat zie ik wel als leiding, ja. Dit werk biedt meerwaarde aan mijn bestaan, ik mag mijn gegeven talenten hierin benutten. Ik ben nu minder met mijn handen bezig, maar juist meer met mijn hoofd. Dat merk ik ook, als ik terugrijd naar huis. En ook tijdens het werken: je reflecteert continu je eigen handelen ten opzichte van de cliënt.” En daarbij staat, volgens Niek, vooral voorop dat je als begeleider wel aanwezig, maar toch op de achtergrond bent. “Je kunt dat inderdaad ‘met de handen op de rug’ noemen, maar dat betekent niet dat ik achteroverleun en niets doe. Je bent juist de hele tijd alert en met jezelf in gesprek: ‘Hoe kan ik nu zó reageren, dat de cliënt het beste floreert?’ En dat is bij iedere persoon weer anders.”

Volgende stap

Niek noemt een voorbeeld van hoe hij de begeleiding vormgeeft. “Je probeert mensen te helpen, zonder direct te sturen en ze op te vangen als het niet gaat. Maar dan zónder daar op een negatieve manier aandacht aan te geven. Bijvoorbeeld met koken. Als een cliënt aangeeft zin te hebben in koken, weet ik bijvoorbeeld al ‘die heeft een goede dag’. Vervolgens gaat hij of zij daadwerkelijk koken en zie ik dat er macaroni gemaakt gaat worden. Dan kan ik zeggen: ‘Pak jij het gehakt en doe je dat in de pan?’, maar beter is om dan te vragen: ‘Wat is nu de volgende stap?’ En als diegene dan het gehakt pakt, kan ik een compliment geven: ‘Dat heb je goed’. Zie je? Dat is dan oprecht gemeend en zo stimuleer je toch (on)bewust de cliënt om het zelf te doen. Ik draai nu nog maar enkele maanden mee, maar dat vind ik prachtig om te zien: als mensen merken dat ze groeien en weer waardering krijgen voor zichzelf.”

Visie van Niek op begeleiden (met de handen op de rug)

“Voor mij is het begeleidingswerk bij Parousie gerelateerd aan mijn christen-zijn. Het is soms moeilijk werk, maar dat kan ik ook relativeren. Als christen geeft het mij wel eens rust om, in alle problemen die ik hier zie, te beseffen dat het hier op aarde nooit volmaakt zal zijn. We helpen hier cliënten verder in het dagelijkse leven en zetten ons daar vol voor in. Maar het hangt niet allemaal af van ons en het leven hier. Dat geeft soms rust, ook voor cliënten. En dat vind ik het mooie van Parousie: er is hier de ruimte om daarover te kunnen praten met elkaar. Zo, als begeleider en cliënt, gelijkaardig van hart tot hart.”

Beelden: Yvrena de Heus

Samen bakken en verbinden: Astrids vrijwilligerswerk bij Parousie

In de keuken van Parousie vinden we Astrid; een toegewijde vrijwilliger die elke week samen met deelnemers van Werk & Training appeltaarten bakt.

Het bakken van appeltaarten vormt een leuke gelegenheid voor de deelnemers om samen te werken en te leren bakken. Astrid betreft deelnemers erbij. Ze schillen samen de appels, mengen de ingrediënten en maken de taarten gereed voor in de oven.

En als de oven zijn klus heeft geklaard, komt de heerlijke appeltaartgeur je tegemoet en is de taart klaar voor de verkoop. Een geslaagd resultaat! En dan is het tijd voor gezelligheid en samenzijn. Per keer verschilt het hoeveel tijd hiervoor is, want in een drukke week gaan er zo 15 warme appeltaarten over de toonbank.

Benieuwd hoe ze smaken? In winkel De Deel van stichting Parousie kun je de taart kopen of een puntje proeven op het terras.

“Ik vogel eerst alles zelf uit, voor ik papa om hulp bel”

Samuel groeide naar zelfstandigheid, vader Jeroen coachte vanaf de zijlijn

Oud-bewoner Samuel Klaassen

Samuel: “Ik heb negen jaar bij Parousie gewoond. Toen ik hier kwam, was ik 17 jaar. Nou, toen was ik écht nog een puber. Ze hebben me vaak zat uit bed moeten trékken, als ik weer eens in een verkeerde bui was. Als ik er nog aan terugdenk... Inmiddels ben ik gegroeid naar zelfstandigheid en heb ik per april een eigen huisje gevonden in Barneveld. Dat vind ik een hele stap! Mijn vader heeft me erbij geholpen. Bij het huisje, maar eigenlijk ook bij alles, sinds mijn verblijf hier. We gingen regelmatig ergens kijken, maar als we weer weg liepen, zag ik al aan zijn hoofd wat hij ervan vond. Maar hij liet 't me wel altijd zelf zeggen. Deze keer was het raak, hij zei: ‘Als je dit niet doet, zou je gek

zijn!’ Mijn vader en ik hebben altijd een speciale band gehad. Met mijn moeder en drie zussen ben ik ook hecht, maar als mannen ben je toch meer op elkaar aangewezen. Ik mag hem altijd bellen, maar hij laat me eerst altijd zelf nadenken, als ik een probleem heb. Dan zegt hij: ‘Heb je het al zus of zo geprobeerd? Als ik dat dan al gedaan heb of het daarna niet lukt, zegt hij: ‘Ik help je erbij, we gaan 't samen aanpakken’. Dat waardeer ik echt enorm in hem. Ik heb in de loop der jaren veel bewoners gezien die een slechte relatie hadden met het thuisfront. Ik ben er oprecht blij mee en trots op dat dat bij ons nooit het geval is geweest.

Mijn ouders hebben me nooit veroordeeld en altijd het beste voor me gezocht.” Met een glimlach: “We doen ook veel samen. Samen onze auto's wassen, bijvoorbeeld of wandelen: dat is echt ons ding. Ik ben autopoetser, dus we maken ook weleens een ritje in een bijzondere auto die ik te 'leen' heb. Nu ik op eigen benen ga staan, hoop ik mijn eigen 'thuis te creëren'. Bij Parousie was het goed, maar ik noemde het altijd 'Parousie', nooit thuis. Thuis was altijd waar mijn ouders en zussen woonde. Ik hoop dat ik in Barneveld nu mijn eerste echte 'thuis' voor mezelf krijg. Nu ga ik daar nieuwe herinneringen maken. En papa zal me zeker ook daar weer bij helpen. We zien elkaar iedere twee weken sowieso. Toch, pap?”

“Inmiddels ben ik gegroeid naar zelfstandigheid en heb ik per april een eigen huisje...”

Tekst Beppie van de Beek
- Pellegrom
Beelden Pim van de Beek

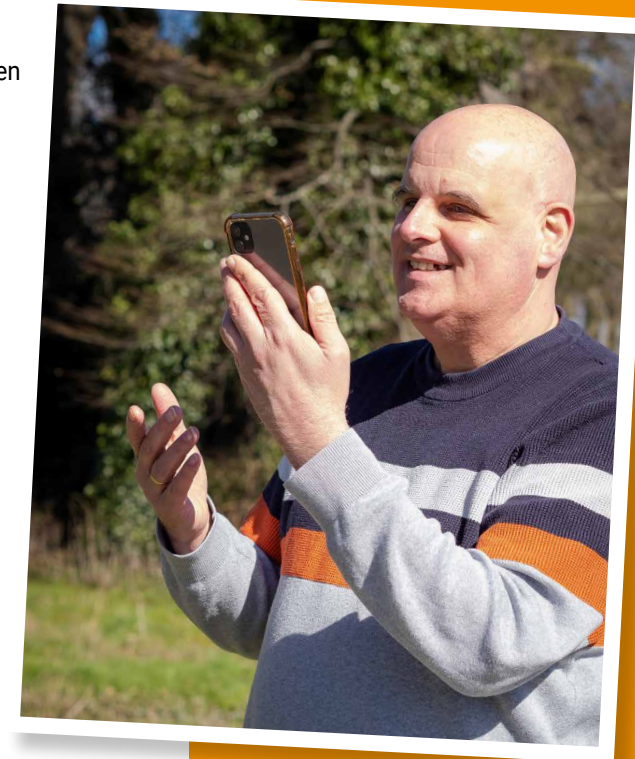
Vader Jeroen Klaassen

Jeroen: “Zeker, dat zal niet veranderen. Ik heb met alle vier mijn kinderen een goede band, maar omdat Samuel uit huis was geplaatst, gaf dat wat meer zorg. Dat hij nu, vanuit Parousie, de maatschappij weer ingaat, maakt me wel trots. Mijn vrouw en ik hebben Samuel altijd vanaf de zijlijn aangemoedigd om het beste uit zichzelf te halen. Samuel en ik appen en bellen veel. Soms ziet hij iets niet zitten, dan roept hij mijn hulp in. Soms doet hij dat te snel, dan geef ik hem een zetje in de goede richting, maar ik kauw niet alles voor. Daar zou hij – en ieder mens – gemakzuchtig van worden. Wel probeer(de) ik hem altijd te coachen en te stimuleren. Dat was voor mij als vader soms wel moeilijk. Onze andere kinderen woonden thuis en zag je van dichtbij met dingen worstelen en gaf je soms ongevraagd advies.

“...maar ik kauw niet alles voor. Daar zou hij – en ieder mens – gemakzuchtig van worden. Wel probeer(de) ik hem altijd te coachen en te stimuleren.”

Samuel moet er zelf om vragen, want ik zie niet alles waar hij mee bezig is. Hij doet dat gelukkig goed. Ik heb er in het begin wel mee geworsteld dat Samuel uit huis geplaatst werd. Het was beter voor hem, maar als ouder denk je toch: ‘Waar heb ik het gemist?’. Nu zien we dat het niet anders kon. Maar ik weet nog dat ik oprecht verbaasd was, toen ze vanuit school aan de bel trokken. Thuis was Samuel altijd zichzelf en waren er nooit problemen. Dat is misschien ook waarom onze band altijd goed is geweest. Ik kijk terug op een intensief en ook bijzonder traject in deze jaren. Samuel is bijzonder gegroeid! Ouders die hetzelfde meemaken, zou ik willen meegeven: ‘Blijf je kind altijd liefdevol benaderen’, vanuit de liefde van Christus. Samuel en ik hebben in de loop der jaren samen heel wat gebeden opgezonden. Als ik nu terugkijk, is dat onze houvast geweest. Dat we samen konden terugvallen op ons christelijk geloof. En 't was heel bijzonder dat hij uiteindelijk bij Parousie, als christelijke instelling, terecht kon. Nu is 't tijd voor de volgende stap.”

Ouders die hetzelfde meemaken, zou ik willen meegeven: ‘Blijf je kind altijd liefdevol benaderen’

“Begeleiden met **de handen op de rug** doet recht aan iemands **eigenheid en persoonlijkheid**”

Zes vragen aan: Ruth Peetoom,
voorzitter van de Nederlandse GGZ

Tekst Beppie van de Beek - Pellegrom
Beeld Roel Wijnants en archief Parousie

Kunt u zichzelf kort voorstellen?

“Jazeker, ik ben Ruth Peetoom, voorzitter bij de Nederlandse GGZ, de brancheorganisatie van GGZ-instellingen door heel Nederland. We hebben heel verschillende leden, van groot tot klein, van verslavingszorg tot bijvoorbeeld jeugd-GGZ. Parousie is één van onze leden. Als bestuurder houd ik onder andere contact met de leden, andere zorgorganisaties, gemeentes en dergelijke. Van oorsprong ben ik theoloog, inmiddels emeritus-predikant, en heb ik jarenlang gemeenten in Groningen en Utrecht gediend. Politiek ben ik ook betrokken, ik was acht jaar lang partijvoorzitter van het CDA. Verder vervul ik nog wat andere neventaken, maar vooral, niet te vergeten: ben ik getrouwd met René en moeder van drie kinderen: van 21, 19 en 17 jaar.”

Hoe bent u betrokken bij Parousie?

“Ik ben inmiddels verschillende keren bij Parousie, als lid van onze vereniging, binnen geweest en ik heb erg van die bezoeken genoten. Zelf kom ik niet uit de zorg, dus ik vind het altijd heel mooi en waardevol om te zien hoe het er op de werkvloer aan toegaat. Dit jaar was ik op locatie tijdens de

NL-doetdag in maart, om plantjes te poten. Vorig jaar bezocht ik Parousie voor het eerst en terwijl ik daar in gesprek was, belde onze zoon om te melden dat hij geslaagd was voor het eindexamen. Toen heb ik in ‘t winkeltje zo’n héérlijke appeltaart gekocht! Dit jaar doet de jongste examen, dus ze zitten al te vlassen op weer zoiets lekkers!”

Welke indruk lieten de bezoeken na?

“Als je rondloopt bij Parousie, próef je de inspiratie, de verbondenheid. Vooral dat laatste: dat is echt kenmerkend. Het valt me op hoe Parousie medewerkers aan zich weet te binden. En ook: dat er een sterke verbondenheid is met de buurt, de gemeente. Het is voelbaar dat mensen bij Parousie vanuit een gedeelde gedrevenheid samenwerken en het beste voor de cliënt zoeken!”

“Als je rondloopt bij Parousie, próef je de inspiratie, de verbondenheid.”

Van predikant, naar politiek bestuurder, naar voorzitter in GGZ-land. Hoe kwam u eigenlijk in de GGZ terecht?

“In mijn werk als predikant kwam ik in het pastoraat veel in aanraking met geestelijke gezondheidsproblematiek. Ik ontmoette mensen met depressies, psychoses of andere klachten. Daarnaast heb ik van heel dichtbij in mijn vriendenkring gezien hoe iemand van een jonge, gezonde puber een volwassene werd met ernstige, geestelijke problemen. Dat doet wat met je, als je je medemens ziet lijden. Ik kan wel zeggen dat ik daardoor een ongeneeslijke liefde heb overgehouden voor het werk van de geestelijke gezondheidszorg. Het is zó nodig en waardevol. Dat ik nu als christen – en met wie ik ben en wat ik kan – op deze plek in mijn werk terecht ben gekomen, zie ik als het wonderlijk samenkomen van al deze zaken.”

Wat is uw visie op ‘begeleiden met de handen op de rug’? Hoe doe je dat? En: hoe doet Parousie dat?

“Je ziet dat deze visie op begeleiden sinds een jaar of tien vanzelfsprekender wordt. Dat je kijkt naar wat kán iemand, wat heeft iemand nodig? In plaats van met een ‘plan van aanpak’ komen en kijken hoe de mensen daarin passen. Ik vind dat een prachtige ontwikkeling, die valt of staat met oprechte aandacht voor de cliënt. Nou, dat laatste: dat is voor Parousie geen opgave. Ik heb in de praktijk gezien hoe Parousie mensen zelf, als het ware, laat experimenteren. Ik

noem het ook wel: ‘De kunst van het aanrommelen’. Dat klinkt misschien vreemd, maar ik bedoel het niet op de nonchalante manier. Zo van: ‘Je doet maar’. Maar wel: even aankijken, hoe ver komt hij of zij zonder hulp? En tegelijk ook iemand in het oog houden: hoe en wanneer moet ik bijspringen? Ik denk dat die manier van begeleiden ook bijzonder recht doet aan de zelfstandigheid van mensen. Ieder mens is een eigen unieke persoonlijkheid en daar wordt voelbaar rekening mee gehouden.”

Welk(e) motto, wens of gedachte zou u lezers mee willen geven?

“Niemand valt samen met zijn ziekte of met zijn beperking. Een mens hééft een ziekte of beperking en is met alles wat en wie hij is uniek en waardevol.”

“Je ziet dat deze visie op begeleiden sinds een jaar of tien vanzelfsprekender wordt. Dat je kijkt naar wat kán iemand, wat heeft iemand nodig?”

Ruth Peetoom in actie bij NL Doet bij Parousie

Wat wàs het een mooie dag, die vrijdag 10 maart bij Parousie! Veel vrijwilligers hebben samen met cliënten, ondanks de natte weersomstandigheden, de handen uit de mouwen gestoken en veel werk verzet. Door schilder Sterk is de complete trapopgang van één van de appartementen van een nieuwe sauslaag voorzien. Schoonmaakbedrijf Werkman heeft ervoor gezorgd dat we weer door onze ramen naar buiten kunnen kijken. Ook enkele leerlingen van het Van Lodenstein College in Ede hebben goed werk verricht. In de ochtend heeft de voorzitter van de Nederlandse ggz, Ruth Peetoom, samen met cliënten tuinactiviteiten gedaan en in de middag mochten we de burgemeester van Scherpenzeel, Marieke Teunissen-Willemsen, welkom heten. Ook zij heeft de handen uit de mouwen gestoken!

Als dank voor de enorme inzet hebben de vrijwilligers genoten van een heerlijke lunch en ontvingen zij bij vertrek een goodiebag, beide voor een groot deel gesponsord door onderstaande gulle gevers.

We danken de verschillende sponsors hartelijk voor hun vrijwillige bijdrage aan deze dag! Dat zijn: Sterk Schilderwerken, Werkman Schoonmaakbedrijf, Schulp Sappen, De Pitstop Scherpenzeel, Hoeksche Chips, A.C. Uitbeijerse Kaas, De Fruithut Woudenberg, De Pindakaaswinkel en ten slotte de Raad van Toezicht.

Zomer vieren in Scherpenzeel?

Neem een duik in
Zwembad 't Willaer

Wat wil je niet missen in Scherpenzeel? Bekijk dan een leuke uitzending van omroep Gelderland via de QR-code.

*Wij wensen
je een
fantastische
zomer toe!*

Stichting
Parousie

STICHTING PAROUSIE
VLIETERWEG 17, 3925 GA SCHERPENZEEL
WWW.PAROUSIE.NL